

Lady Be Good

Susan Elizabeth Phillips

Copyright © 1999 Susan Elizabeth Phillips

Toate drepturile rezervate

Lira®

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

O lady rebelă
Susan Elizabeth Phillips

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PHILLIPS, SUSAN ELIZABETH
O lady rebelă / Susan Elizabeth Phillips
trad. din lb. engleză: Irina Stoica - București: Litera, 2020
ISBN 978-606-33-5190-7

I. Stoica, Irina (trad.)

821.111

SUSAN ELIZABETH PHILLIPS

O lady rebelă

Traducere din limba engleză
Irina Stoica

LITERA
București
2020

capitolul 1

Kenny Traveler era un tip indolent. Așa se explica faptul că adormise în Ambassador Club din aeroportul Fort Worth din Dallas în loc să ajungă la poarta de debarcare a zborului British Airways 2193. Pur și simplu voia să trândăvească, dar, pe lângă asta, nu avea nici un chef să întâmpine zborul 2193. Din nefericire, îl trezirea doi afaceriști zgomotoși. Se întinse alene, apoi căscă lung. O femeie drăguță îmbrăcată într-un costum gri îi zâmbi, iar el îi întoarse zâmbetul. Se uită la ceas și constată că întârziase o jumătate de oră. Căscă din nou. Și se întinse.

- Scuzați-mă, spuse femeia, îmi pare rău că vă deranjez, dar îmi păreți foarte cunoscut. Nu cumva sunteți...

- Ba da, doamnă, eu sunt.

Își înclină pălăria Stetson și-i aruncă un rânjet cu o umbră de căscat în colțurile gurii.

- Sunt flatat că m-ați recunoscut în afara ringului de rodeo. Cei mai mulți n-o fac.

Femeia păru brusc confuză.

- Rodeo? Îmi pare rău, credeam că sunteți... Semănați teribil cu Kenny Traveler, jucătorul de golf.

- Jucător de golf? Eu?! Ah, nu, doamnă! Sunt prea tânăr să joc ceva așa de bătrânesc ca golful. Mie îmi plac sporturile adevărate.

- Bine, dar...

- Rodeo, de exemplu, e un sport adevărat. La fel ca fotbalul. Sau baschetul.

Se ridică încet de pe scaun, dezvăluindu-și statura de 1,87 metri.

- Dar, când e vorba de tenis, nu mai sunt la fel de sigur. Însă golful chiar nu e genul de activitate pentru bărbați adevărați.

Femeia în costum gri nu era născută ieri, așa că îi zâmbi.

- Totuși, cred că-mi amintesc că v-am văzut la televizor prin iarnă, când ați câștigat turneele AT&T și Buick Invitational. Jur că am crezut că Tiger o să înceapă să plângă de nervi în runda finală de la Torrey Pines, spuse ea, și zâmbetul îi păli. Tot nu-mi vine să cred că acel individ din comisie, Beau...

- Doamnă, aș prefera să nu pomeniți numele Antihristului de față cu mine.

- Îmi pare foarte rău. Cât credeți că o să rămâneți suspendat?

Kenny își privi ceasul Rolex din aur.

- Depinde, cred, de cât timp o să-mi ia ca să prind zborul British Airways.

- Poftim?

- Mi-a făcut plăcere, doamnă.

Își îndreptă pălăria și ieși agale din sala de așteptare.

Una dintre fostele și nemulțumitele lui iubite spuse-se cândva despre mersul lui că ilustrează perfect zicala „grăbește-te încet”. Adevărul era că pentru Kenny nu exista grabă. Nu vedea de ce și-ar consuma energia altfel decât pe terenul de golf. Îi plăcea să ia lucrurile încet și pe îndelete, dar în ultima vreme îi fusese tot mai greu s-o facă.

Trecu pe lângă standul de ziare, făcând tot posibilul să nu se uite la publicațiile care titrau pe prima pagină detalii despre recenta suspendare pe care i-o aplica-se Dallas Fremont Beaudine, președintele Asociației Jucătorilor de Golf Profesioniști. Suspendarea pica-se în mijlocul celei mai tari serii de victorii din istoria golfului profesionist, și din cauza ei rata Turneul Campionilor, care urma să aibă loc în mai puțin de două săptămâni.

- Hei, Kenny!

Clătină din cap în semn de salut spre omul de afaceri care avea acea expresie de încântare exagerată pe care o observase adesea la cei care îi vedeau chipul faimos. Individul sigur era din nordul țării, pentru că îi pronunțase numele corect, nu Kinny, ca majoritatea muritorilor de rând.

Grăbi un pic pasul de teamă că afaceristului îi putea trece prin minte să rememoreze runda triumfătoare de la turneul de luna trecută de la Bay Hill. O femeie cu o coafură amplă și blugi strâmți îl privi o dată, apoi încă o dată. Pentru că nu părea o pasionată de golf, Kenny presupuse că o atrăsese faptul că era un tip atrăgător.

O fostă iubită îi spusese cândva că, dacă la Hollywood s-ar fi făcut un film despre viața lui, singurul suficient de atrăgător să-l interpreteze ar fi fost Pierce Brosnan. Afirmatia îl făcuse pe Kenny să ia foc. Dar nu pentru că fata spusese despre el că era arătos, deoarece era de aceeași părere. Însă îl enervase alegerea vedetei. Îi spusese fetei că l-ar fi lăsat pe Pierce Brosnan să joace doar dacă l-ar fi scuturat bine, l-ar fi scăpat de accentul străin pompos și l-ar fi ghiftuit cu suficient pui prăjit ca să nu mai pară că o să-l sufle vântul. Dar cel mai important era ca bătrânul Pierce să învețe cum trebuia să folosească un bărbat crosa de golf.

Mersul pe jos începuse să îl obosească.

Se opri să-și tragă sufletul lângă un stand la care se vindeau alune și dulciuri. Își cumpără niște Jelly Bellys, flirtă cu vânzătoarea mexicană, foarte drăguță de altfel, exact cât fu nevoie să o convingă să le dea deoparte pe cele cu aromă de banane. Cu toate că îi plăceau bomboanele asortate, cele cu aromă de banane nu erau pe gustul lui. Era un efort prea mare să le dea deoparte singur, așa că de regulă încerca să convingă pe altcineva să facă asta în locul lui. Dacă nu mergea, le mânca și gata.

Poarta de debarcare de la British Airways era goală, așa că se rezemă de un perete, luă o mână de bomboane și le azvârli în gură. Îi treceau prin minte o grămadă de idei, dar mai cu seamă cât de mult și-ar dori să-i sucească gâtul unei anumite Francesca Serritella Day Beaudine, soția celebră a Antihristului, adică a președintelui ligii profesioniste de golf, o femeie pe care o considerase prietenă.

- Kenny, te rog să-mi faci un favor, îi spusese ea. Dacă te ocupi de Emma în următoarele două săptămâni, garantez că îl conving pe Dallie să îți reducă suspendarea. O să ratezi Turneul Campionilor, dar...

- Și cum o să faci? o întrebase el.

- Nu-mi pune la îndoială metodele când vine vorba de negocierea cu soțul meu!

Nu i le punea cătuși de puțin. Toată lumea știa că Francesca nu trebuie decât să îi arunce o privire lui Dallie Beaudine, iar el se topea tot, cu toate că erau căsătoriți de 12 ani. Un țipăt strident de copil și o voce veselă cu accent britanic îi întrerupseră gândurile.

- N-o mai trage de păr pe sora ta, Reggie, că mă supăr! Iar tu, Penny, n-ai de ce să te porți așa cu el. Dacă nu-l lingei, nu ar fi dat în tine.

Se întoarse și zâmbi când dădu cu ochii de femeia care se apropia cu doi copii de mână. Primul lucru pe care îl observă fu pălăria, o ciudățenie din paie cu boruri ridicate și un mănunchi de cireșe atârând în față. Femeia purta o fustă verde imprimată cu tranșafiri și o bluză largă, roz, asortată cu o pereche de încălțări joase.

Ținea de mână un băiețel, iar în aceeași mână avea o geantă mare cât statul Montana. Ce cealaltă mână ținea o fetiță cu un chip răutăcios, o umbrelă cu imprimeu floral și o altă geantă de mână ticsită cu ziare și cărți și din care ieșea încă o umbrelă colorată. Avea părul arămiu-deschis și ondulat, ale cărui bucle își făcuseră loc de sub borurile pălăriei. Dacă fusese machiată

la vreun moment dat la începutul zilei, machiajul se ștersese de mult.

Ceea ce era probabil un lucru bun, decise Kenny, căci și fără ruj femeia avea cea mai sexy gură pe care îi fusese dat să o vadă. Era amplă, cu buza de jos plină, iar cea de sus arcuită, și cu o gropiță distinctă în centru. În ciuda ținutei ridicole, ținea bărbia sus. Avea obraji rotunzi, ca de păpușă, cu osatură fină. Avea nasul un pic îngust, dar nu suficient de mic ca să-l facă pe Kenny să își piardă interesul, căci femeia avea o pereche uluitoare de ochi căprui cu gene dese și scăldați în ape aurii.

Și-o imagină îmbrăcată cu o bluză strămtă, o fustă scurtă și o pereche de pantofi cu toc cui. Adăugă o pereche de ciorapi din plasă, pentru efectul artistic. Nu plătise în viața lui pentru sex, dar decise că ar fi fost mai mult decât bucuros să-i dea o sumă modestă în cazul în care ar fi decis vreodată să își rotunjească veniturile ori să achite factura la ortodontul copiilor. Spre surprinderea lui, femeia se uită înspre el.

- Domnul Traveler?

Fantezia era una, iar realitatea era alta, așa că, în vreme ce o privea când pe ea, când pe copiii zgomotoși, Kenny simți că i se strânge stomacul. Faptul că femeia părea că îl aștepta nu putea să însemne decât că o avea în față chiar pe Lady Emma Wells-Finch, femeia pe care fusese de acord să o ajute în următoarele două săptămâni. Numai că Francesca nu pomenise de vreun copil. Își dădu seama prea târziu că încuviințase automat din cap drept răspuns, în loc să se întoarcă pe călcăie și să dispară din aeroport. Numai că nu putea să dea bir cu fugiții pentru că își dorea mai mult ca orice să revină în circuit.

- Splendid! exclamă ea, cu ochii strălucind.

Porni spre el, cu fusta înfoindu-se la fiecare pas și trăgând după ea copiii și umbrelele, în vreme ce zia-rele, revistele și pletele de culoarea coniacului îi fluturau. Obosea doar uitându-se la ea. Femeia lăsă mâna

fetei, o prinse pe a lui Kenny și o strânse în semn de salut. Pentru o femeie atât de firavă, avea o strângere puternică.

- Încântată să te cunosc, domnule Traveler. Sunt Emma Wells-Finch, spuse ea, în timp ce cireșele de pe borul pălăriei de paie se clătinau.

Băiețelul își dădu un picior în spate și, înainte să aibă Kenny timp să facă vreo mișcare, îl lovi cu sete în tibie.

- Nu-mi place de tine!

Kenny îl privi lung și-i dădu prin minte să-l plesnească ușor, apoi să-i ardă una Francescăi, după ce avea să-i spună limpede ce credea el despre șantajistii de doi bani. Lady Emma se întoarse spre băiat și, în loc să-i dea ceea ce merita, se încruntă.

- Nu-i frumos. Cere-i scuze domnului Traveler!

Drept răspuns, puștiul își șterse degetul de blugii lui Kenny, care tocmai se pregătea să-i ardă una răzgâiatului, când o femeie își făcu apariția aproape în fugă.

- Emma, scumpo, îți mulțumesc că ai avut grijă de ei. Reggie, Penelope, ați fost cuminiți? Sper că nu i-ați dat bătăi de cap domnișoarei Wells-Finch.

- Au fost ca niște îngerași, răspunse Lady Emma pe un ton atât de sincer, încât Kenny aproape că se înecă brusc cu o bomboană cu aromă de măr.

Începu să tușească violent, iar Lady Emma îl bătu cu putere pe spate. Din nefericire, îl bătu cu atâta putere încât aproape îi fisură o coastă. Când Kenny își recăpătă răsuflarea, copiii teribili deja plecaseră cu mama lor.

- Ei, bine... zâmbi Lady Emma. Iată-ne!

Kenny se simțea amețit. Poate din cauza coastei fisurate, dar și pentru că încerca să facă legătura între aerul de aristocrată britanică și fața demnă de o stradă cu felinare roșii.

În vreme ce Kenny se străduia să-și revină, Emma făcea propria evaluare. În calitate de directoare a Școlii de fete St. Gertrude, post pe care îl ocupa de doi ani, pe lângă cel de profesoară la aceeași școală, unde, de altfel,

fusese elevă de la vârsta de șase ani, devenise expertă în a evalua rapid oamenii. Nu-i luă decât un minut să decidă că acest cowboy american get-beget pe care îl avea în față era exact ce îi trebuia - un bărbat mai curând arătos decât cu calități morale deosebite.

Șuvițe ondulate de păr negru ca pana corbului ieșeau de sub borurile unei pălării Stetson de culoare crem, care îi venea atât de bine, încât părea să-i fi fost atașată pe cap de la naștere. Tricoul bleumarin cu logoul mărcii Cadillac stătea și el ca turnat pe un piept bine făcut, iar blugii de un albastru spălăcit îi scoteau în evidență șoldurile înguste și picioarele suple, dar musculoase. Remarcă și cizmele de cowboy lucrate manual care sigur nu văzuseră urmă de bălegar în viața lor. Avea un nas fin și drept ca o lamă, pomeți bine conturați, gură fermă și dinți albi și drepți. Și ochii de culoarea zambilelor și a violetelor. Era revoltător ca un bărbat să aibă parte de ochi de o asemenea culoare.

Evaluarea ei rapidă îi spuse și tot ce avea nevoie să știe despre personalitatea lui. Văzu indolența din postura lui, aroganța din felul în care își înclina capul și acel ceva teribil de carnal din ochii violeți pe jumătate închiși. Își reprimă un fior.

- Să pornim, așadar, domnule Traveler. Ai cam întârziat. Sper din suflet că nu mi-a luat nimeni bagajul.

Îi întinse geanta, dar îl lovi cu ea în piept. Îi căzură revista *The Times*, cu tot cu biografia lui Sam Houston, pe care tocmai o citea, și cu un baton de ciocolată de care silueta ei chiar nu avea nevoie, dar care îi plăcea atât de mult.

Se aplecă să strângă tocmai când el făcu un pas în față. Genunchiul lui îi atinse pălăria de paie, care căzu peste grămada de pe jos.

Ea o luă și o așeză la loc peste șuvițele ondulate și rebele.

- Scuze...

De regulă, nu era atât de împiedicată, dar în ultima vreme fusese atât de afectată de toate încercările prin care trecuse, încât prietena ei cea mai bună, Penelope Briggs, îi spusese că e la un pas să se transforme într-o fată bătrână și adorabilă, precum un personaj din numeroasele romane polițiste britanice.

Ideea de a deveni o simpatică fată bătrână, și neîn-demânatică pe deasupra, când nu avea decât 30 de ani, o deprima groaznic, dar refuzase să se mai gândească la asta. Iar dacă totul mergea conform planului, în curând nu mai avea acea grijă. El nu o ajută să își strângă lucrurile, nici nu se oferi să îi care bagajul. Dar la câtă inițiativă putea să se aștepte din partea unui bărbat pe care Dumnezeu îl înzestraseră cu atâtea calități fizice?

- Așadar, să pornim.

Indică direcția cu ajutorul umbrelei și aproape că trecuseră de zona porții de debarcare când își dădu seama că el nu o însoțea. Se întoarse să vadă care era problema. El se uita țintă la umbrela ei. Era o umbrelă absolut normală și nu-și dădea seama ce îl șoca atât de tare. Poate că individul era mai greu de cap decât crezuse inițial.

- Hm... Întotdeauna arăți direcția în felul ăsta? Întrebă el.

Ea privi spre umbrela înflorată, întrebându-se la ce Dumnezeu se referă.

- Trebuie să mergem la banda de bagaje, îi explică ea cu răbdare, agitând un pic umbrela ca să-și accentueze cuvintele.

- Știu.

- Și atunci?

El o privi ciudat.

- Nu contează.

Se puse în mișcare, iar ea făcu la fel. Fusta îi flutura, iar o șuviță de păr îi atinse obrazul. Poate că ar fi trebuit să se aranjeze câteva minute înainte să coboare din avion, dar fusese atât de preocupată să-i amuze pe copiii

care stătuseră nu departe de ea, încât nici măcar nu se gândise la asta.

- Domnule Traveler, mi se pare mie sau...

Își dădu seama că vorbea singură. Se opri, privi înapoi și îl văzu uitându-se în vitrina unui magazin de suvenire. Avu răbdare preț de câteva minute, dând subtil din picior și așteptându-l să i se alătore. Doar că el se uita în continuare la vitrină. Ea oftă și se apropie de el.

- S-a întâmplat ceva?

- Ce să se întâmple?

- Trebuie să-mi iau bagajul.

El ridică privirea.

- Mă gândeam să-mi iau un breloc nou.

- Vrei să cumperi unul acum?

- Tot ce se poate.

Ea așteptă.

El se aplecă ușor ca să vadă mai bine.

- Domnule Traveler, chiar cred că ar trebui să ne vedem de drum.

- Păi, am un breloc Gucci pe care mi l-a dat cineva acum vreo doi ani. Doar că nu mă dau în vânt după chestii care au pe ele inițialele altor oameni.

- Ți l-a dat cineva acum câțiva ani?

- Da, doamnă.

Ea își aminti o predică pe care o ascultase cândva, ceva despre felul în care Dumnezeu compensează handicapurile cu care se nasc unii oameni cu diverse calități de altă natură. De exemplu, o persoană dăruită cu un aspect fizic excepțional poate fi săracă rău cu duhul. O lovi brusc un val de compasiune, dublată de o senzație de ușurare. Individul era cam prostuț, dar asta avea să facă următoarele două săptămâni mult mai ușoare.

- Prea bine. Aștept.

El continuă să privească vitrina. Începeau să o doară brațele din cauza greutateii bagajelor. Într-un final, îi întinse una dintre genți.

- O poți ține dumneata, te rog?